

prof. dr hab. Jarosław Perszko
Instytut Sztuki, Wydział Architektury
Politechnika Białostocka
Dziedzina sztuki
Dyscyplina: sztuki plastyczne i konserwacja dzieł sztuki

Białystok, 04.03.2024

Recenzja dorobku artystycznego, działalności pedagogicznej oraz organizacyjnej dr Mikołaja Jana Małki w związku z postępowaniem o nadanie mu stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie sztuki w dyscyplinie sztuki plastyczne i konserwacja dzieł sztuki

Zlecniodawca recenzji:

Recenzja sporządzona na zlecenie Rady Dyscypliny Sztuk Plastycznych i Konserwacji dzieł Sztuki Akademii Sztuki w Szczecinie, która na podstawie Uchwały Nr 36/2023 informuje o powołaniu mojej osoby w skład Komisji Habilitacyjnej z funkcją recenzenta, w postępowaniu w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego Pana dr **Mikołaja Jana Małki** w dziedzinie sztuki, dyscyplinie artystycznej sztuki plastyczne i konserwacja dzieł sztuki.

Do zlecenia została dołączona następująca dokumentacja złożona przez habilitanta w formie elektronicznej (pendrive):

- Wniosek o przeprowadzenie postępowania habilitacyjnego (plik PDF);
- Kopia dokumentu stwierdzającego posiadanie stopnia doktora (plik PDF);
- Autoreferat (plik PDF);
- Dane wnioskodawcy (plik PDF);
- Dorobek dydaktyczny (plik PDF);
- Wykaz osiągnięć artystycznych przed doktoratem (plik PDF)
- Wykaz osiągnięć artystycznych po doktoracie (plik PDF)

Informacje podstawowe o kandydacie oparte na załączonych dokumentach:

Pan Mikołaj Jan Małek urodził się w 1983. Studiował na Wydziale Malarstwa Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie. Dyplom przygotowany w pracowni prof. Leszka Misiaka obronił w 2009 roku. Po ukończeniu studiów zorganizował pięć wystaw indywidualnych m.in.: *a(...)*, Muzeum Współczesne, Woliery, Wrocław, 2012; *Sprawdzian*, Bunkier Sztuki, Kraków, 2013, *Prace*, CSW Kronika, Bytom, 2015. Wziął udział w siedmiu wystawach zbiorowych m.in. *Skąd możesz wiedzieć, co robisz, gdy śpisz?*, Bunkier Sztuki, Kraków, 2012; *Artyści z Krakowa. Generacja 1980-1990*, MOCAK, Kraków, 2015. W 2014 roku otrzymał Stypendium Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego. W roku 2017 na podstawie rozprawy doktorskiej pt. „Wynalazek wyobraźni” uzyskał stopień doktora sztuki w dziedzinie sztuk plastycznych w dyscyplinie artystycznej sztuki piękne. Postępowanie odbyło się na Wydziale Malarstwa Akademii Sztuk Pięknych im. Jana Matejki w Krakowie. Promotorem w przewodzie doktorskim był Pan dr hab. Grzegorz Sztwiertnia, prof. ASP a recenzentami byli dr hab. Paweł Jarodzki, prof. ASP we Wrocławiu i dr hab. Sławomir Toman prof. UMCS w Lublinie.

W latach 2011–2013 Mikołaj Małek prowadził samodzielnie pracownię rysunku na Wydziale Grafiki oraz na Wydziale Malarstwa i Edukacji Artystycznej w Instytucie Sztuki Uniwersytetu Pedagogicznego im. KEN w Krakowie. W 2021 roku został zatrudniony na stanowisku adiunkta w nowo powołanej Pracowni Projektowania Scenografii na Wydziale Architektury Wnętrz Akademii Sztuki w Szczecinie. (obecnie to Wydział Architektury Wnętrz i Scenografii). Od 2022 roku pełni funkcję Kierownika Katedry Scenografii i Przestrzeni Wirtualnej. Jest odpowiedzialny za tworzenie programu studiów nowego kierunku jakim jest Scenografia i Przestrzeń Wirtualna. Wraz dr Anną Marią Karczmarską prowadzi Pracownię Projektowania Scenografii na Wydziale Architektury Wnętrz i Scenografii dla pierwszego i drugiego stopnia studiów w Akademii Sztuki w Szczecinie.

Pracownia ta powstała z myślą o studentach, którzy chcą poznać zagadnienia związane z projektowaniem przestrzeni scenicznych, której ważnym elementem kształcenia jest nauka w obszarach z różnych dziedzin sztuki a także poprzez aktywne uczestnictwo w wydarzeniach kulturalnych (teatr, film, sztuki wizualne, literatura). W trakcie roku akademickiego studenci poznają specyfikę pracy scenografa związane z projektowaniem i produkcją scenografii, dowiadują się jak „działa” teatr oraz zdobywają podstawową wiedzę praktyczną projektowania tymczasowych przestrzeni scenicznych. Część praktyczna oparta jest przede wszystkim na zadaniach, które mają uruchomić scenograficzny typ myślenia i projektowania. Ćwiczenia praktyczne wzbogacone są o wizyty w teatrze, gdzie wspólnie oglądane spektakle podlegają analizie formalnej w rozszerzeniu o spotkania z twórcami. Studenci w kolejnych zadaniach uczą się samodzielnie tworzyć projekty scenografii, budować mapę odniesień ale także efektywnie współpracować. W ramach tego przedmiotu odbyły się warsztaty w Teatrze Współczesnym i Teatrze Pleciuga. Studenci Pracowni wzięli czynny udział w międzywydziałowej realizacji Opery „Czarodziejski flet” a studentka Aleksandra Czubińska odbyła asystenturę u Pani Magdaleny Musiał w Operze na Zamku przy produkcji spektaklu *Trubadur* w reż. Barbary Wiśniewskiej.

Ocena dorobku naukowo-artystycznego.

Pan Mikołaj Jan Małek jest autorem 9 wystaw indywidualnych, brał udział w 18 wystawach zbiorowych. Poza Polską swoje prace prezentował m.in. w Norwegii, Niemczech, Szwajcarii i Austrii. Jest współautorem i współwykonawcą 11 realizacji scenograficznych. Po uzyskaniu stopnia doktora wykazał się osiągnięciami:

WYSTAWY INDYWIDUALNE

2023 - *Kości* (wraz z Oskarem Dawickim), o/b/c/y artist run space, Warszawa

2019 - *Stanie na głowie*, Galeria Promocyjna, Warszawa

2018 - *Night Shift*, Elementarz dla Mieszkańców Miast, Kraków

2018 - *No more tears*, F.A.I.T, Kraków

WYSTAWY ZBIOROWE

2023 - *KIN*, Galeria Promocyjna, Warszawa

2023 - *KIN*, Milchhof Pavillon, Berlin, Niemcy
2023 - *Retrowersje: sobie mieszkania – miastu Starówkę*, Galeria EL, Elbląg
2021 - *Wyspa, o/b/c/y*, Warszawa
2020 - *Hexenkraut*, Galeria Szydłowski, Warszawa
2020 - *Cała Polska*, Gdańska Galeria Miejska, Gdańsk
2020 - *Kids aren't all right, la rada*, Locarno, Szwajcaria
2019 - *Cała Polska*, BWA Wrocław
2019 - *Sól Zabłocia*, CSW Wiewiórka, Kraków
2018 - *Krakowski Salon Sztuki*, Pałac Sztuki, Kraków
2018 - *Wie Banal ist das bose?*, Galerie Ernst Hilger, Wiedeń

REALIZACJE SCENOGRAFICZNE

2023 - *Przemiana*, reż. Grzegorz Jaremko, Nowy Teatr w Warszawie
2023 - *Ptaki ciernistych krzewów*, reż. Jędrzej Piaskowski, Teatr Polski w Bydgoszczy
2023 - *Duos Festival*, Kilifi, Kenia,
2022 - *Frankenstein*, reż. Jędrzej Piaskowski, Teatr im. Stefana Żeromskiego w Kielcach
2022 - *Węgla nie ma*, reż. Jacek Jabrzyk, Teatr Śląski w Katowicach
2022 - *Marzenia polskie*, reż. Jędrzej Piaskowski, Stary Teatr w Krakowie
2021 - *Gargantua i Pantagruel*, reż. Jakub Skrzywanek, Teatr im. W. Horzycy, Teatr im. J. Kochanowskiego w Opolu
2021 - *Kordian i Cham. Powidok folwarczny*, reż. Joanna Bednarczyk, Teatr Polski w Poznaniu
2021 - *Białe małżeństwo*, reż. Martyna Łyko, Teatr Polski we Wrocławiu
2020 - *Solaris*, reż. Marcin Wierchowski, Teatr Ludowy w Krakowie
2018 - *27 grudnia*, reż. Jakub Skrzywanek, Teatr Polski w Poznaniu
2018 - *Duchologia*, reż. Jakub Skrzywanek, Teatr dramatyczny w Wałbrzychu, Teatr Zagłębia w Sosnowcu

W początkowym okresie swojej drogi twórczej malarstwo operujące ograniczoną paletą barwną było obok rysunku głównym medium, którym się posługiwał się Mikołaj Małek. Po ukończeniu studiów tworzył cykle malarskie eksplorujące napięcia pomiędzy abstrakcją a realizmem. Interesowało go pojęcie powtórzenia oraz rytmika kompozycji. Od roku 2012 oprócz płócien pojawiły się pierwsze realizacje przestrzenne (*Podglądacz*, żywica epoksydowa, stal) oraz film na taśmie 16 mm

(zrealizowany przy współpracy operatorskiej z Małgorzatą Mazur). Miało to miejsce na indywidualnej wystawie pt. *Sprawdzian* w Bunkrze Sztuki w Krakowie, z której wystawiane prace zostały zakupione do kolekcji stałej tej instytucji. W 2015 roku wziął udział w przeglądowej wystawie pokolenia artystów urodzonych w latach osiemdziesiątych pt.: *Artyści z Krakowa. Generacja 1980-1990* w MOCAKu prezentując instalację składającą się z rzeźb wykonanych w technice odlewu z żywicy epoksydowej i asamblażu. Zaprezentowany cykl pt. *Kosmos* był początkiem jego pracy rzeźbiarskiej, która oprócz prac malarskich oraz rysunkowych stała się podstawową formą wypowiedzi artystycznej. Kontynuacją jego poszukiwań twórczych w postaci form przestrzennych była otwarta w 2015 roku wystawa indywidualna w CSW Kronika w Bytomiu pt. *Prace*. Zbudowany przez Małka język wizualny z założenia miał działać na marginesach mediów malarskich i rzeźbiarskich, za pomocą którego, wykorzystując pozostawione i porzucone elementy zarówno materialne jak i ikonograficzne, tworzył konfiguracje o odmiennych do ich pierwotnych znaczeniach. W swoim malarstwie, wychodząc od motywów materiałów ze starych magazynów, instrukcji obsługi, gier planszowych, reklam, fotografii i wspomnień dotarł do realizacji przestrzennych, w których posługiwał się barwionymi żywicznymi odlewami fragmentów maszyn, zabawek, przedmiotów codziennego użytku oraz elementami organicznymi takimi jak pióra, nasiona roślin itp. Tworzył z nich układy (jak sam mówi), „w których spotykało się to, co odbite z tym, co pierwotne”, obiekty o prowizorycznym charakterze, oparte na scalaniu fragmentów pozostałych po rozpadzie ich pierwotnej rzeczywistości.

Przypadek oraz naturalna ewolucja poszukiwań twórczych i warsztatowych doprowadziła Mikołaja Małka do czasu, którym rozpoczął doświadczenia z teatrem. Od roku 2016, w duecie scenograficznym z Anną Marią Karczmarską, zajął się projektowaniem scenografii oraz projektowaniem i wykonaniem obiektów scenicznych w naturalnej skali i materiale. Po tym czasie widać wyraźnie, że doświadczenia pracy z przestrzenią teatralną spowodowały zmianę sposobu jego myślenia o prezentacji indywidualnych wystaw, opracowywanych wcześniej w oparciu o autonomiczne obiekty rozmieszczone zgodnie z zasadami ekspozycyjnymi.

Materiał prezentowany na wystawach po 2017 roku w swojej strukturze formalnej stanowi płynną kontynuację poszukiwań twórczych prowadzonych przez Małka przed osiągnięciem stopnia doktora. Widać w nim stałość i wierność przyjętych wcześniej założeń, rozwiniętych jednak o nowe podejście do zastanej przestrzeni wystawienniczej. Da się wyraźnie zauważyć, że ewoluuje ono do całościowego ujęcia zdarzenia artystycznego jakim jest wystawa i traktowanie jej elementów poprzez pryzmat podporządkowania ich formie wyrazowej układu. Przykładem na to może być wystawa *Night shift. Elementarz dla mieszkańców miast*, Kraków 2018. Widać w niej wyraźnie zastosowanie powyższej metody w podejściu autora do sposobu opracowania ekspozycji, w której poszczególne jej elementy mimo autonomicznego na pozór charakteru łączą się ze sobą w jednolitą ideowo wypowiedź.

Podobna sytuacja, chociaż niezauważalna na pierwszy rzut oka, ma miejsce w przypadku wystawy *Kości o/b/c/y, artist run space*, Warszawa 2023 zorganizowanej wraz z Oskarem Dawickim. Wyraźnie da się w niej zauważyć sposób aranżacji przestrzeni wystawienniczej odbiegający od klasycznego zawieszenia obrazów na ścianie galerii. Ich rozmieszczenie z pozoru chaotyczne (zawieszenie obrazów w wolnym na ścianie miejscu, ekspozycja obiektów przestrzennych z użyciem elementów wyposażenia wnętrza takich jak stół czy krzesło), wpisują się organicznie w przestrzeń zastaną, nawiązując do jej pierwotnego charakteru jakim jest funkcja mieszkalna. Zachowana równowaga czytelności obu sytuacji prowadzi do wytworzenia w wyobraźni odbiorcy miejsca osobistego, a tym samym uwiarygodnienie i afirmację treści proponowanych przez artystów.

Odkrycie prawideł i zasad tworzenia scenografii wraz z jej dopełniającą funkcją spektaklu teatralnego doprowadziły Mikołaja Małka do osobistej konstatacji, którą wyraził w swoim autoreferacie: „Z perspektywy czasu wyraźnie widzę, że to właśnie zaangażowanie w pracę dla Teatru są naturalnym rozwinięciem moich twórczych poszukiwań. W poszukiwaniach tych coraz ważniejsze miejsce odgrywa projektowana przestrzeń i to w jaki sposób rysunki, malarstwo oraz obiekty istnieją w tej przestrzeni.”

Powyższa deklaracja kandydata znalazła odzwierciedlenie w załączonym materiale habilitacyjnym. Wskazany przez Mikołaja Małka wykaz osiągnięć artystycznych, stanowiących znaczny wkład w rozwój dyscypliny obejmuje 7 realizacji scenograficznych i jedną wystawę indywidualną. Skądinąd trudno jest określić stopień zaangażowania i udział kandydata w całości opracowania dzieł jakim są scenografie realizowane we współpracy z Anną Marią Karczmarską. Bez wątpienia jednak należy przyjąć, iż osoby pracujące w duecie, uczestnicząc w procesie twórczym dopełniają się wzajemnie zarówno w aspekcie ogólnej formy wyrazowej dzieła, jak też jej składowych. Małek nie przypisując sobie autorstwa całości wykazuje w swoim dorobku elementy dekoru scenicznego takie jak obiekty przestrzenne, rysunki w przestrzeni i horyzonty, w przypadku których sam dawał propozycje projektowe i podejmował decyzje formalne ich realizacji.

Są to:

1. **Dwa horyzonty** oraz **dwa obrazy** na tkaninie frotte namalowane do spektaklu *Duchologia polska* w reż. Jakuba Skrzywanka w Teatrze Zagłębia w Sosnowcu i Teatrze dramatycznym im. Jerzego Szaniawskiego w Wałbrzychu. 2018
2. **Projekt i wykonanie horyzontu oraz obiektów** w spektaklu pt: *27 grudnia* w reż. Jakuba Skrzywanka w Teatrze Polskim w Poznaniu. 2018
3. **Malarskie obiekty do spektaklu** *Węgla nie ma* w reż. Jacka Jabrzyka w Teatrze Śląskim w Katowicach. 2022
4. **Obiekty ze sklejki oraz obiekty rzeźbiarskie** do spektaklu *Frankenstein* w reż. Jędrzeja Piaskowskiego w Teatrze im. Stefana Żeromskiego w Kielcach. 2022
5. **Obrazy i rysunki do spektaklu** *Marzenia polskie. Les rêves polonais* w reż. Jędrzeja Piaskowskiego w Starym Teatrze w Krakowie. 2022
6. **Projekt „kraty”** w spektaklu *Kordian i Cham* w reż. Joanny Bednarczyk w Teatrze Polskim w Poznaniu. 2021
7. **“Rysunki”** taśmą klejącą w namiocie oraz obiekt “telewizor/kominek” w spektaklu *Przemiana* w reż. Grzegorza Jaremko w Nowym Teatrze w Warszawie. 2023
8. **„Stanie na głowie”**, Galeria Promocyjna, Warszawa 2019. Kurator: Konstanty Szydłowski

Jako osiągnięcie w przewodzie habilitacyjnym Małek wskazuje realizacje plastyczno-scenograficzne tworzone w latach 2018-2023. Głównym ich walorem, według jego deklaracji, jest nowatorskie wprowadzenie do przestrzeni spektaklu teatralnego autorskiego rysunku oraz malarstwa jako technik artystycznych, którymi posługuje się stale od czasu ukończenia studiów. Działania te objawiły się we wszystkich realizowanych przez kandydata spektaklach poszerzone o ażurowe rysunki zrealizowane w

technice giętego i spawanego pręta, formy przestrzenne wycięte metodą CNC w sklejkę, płycie mdf i kartonie oraz przetworzone artystycznie przedmioty gotowe.

W przypadku aktywności malarskiej mamy do czynienia z malarstwem wielkoformatowym, w postaci trzech horyzontów scenicznych wykonanych samodzielnie przez autora w technice akrylu na bawełnie technicznej o wymiarach 10 x 10 m każdy. W spektaklu *Duchologia polska* używając współczesnych środków technicznych, takich jak rzutnik multimedialny, Małek przenosi na płótno zdjęcia kosmosu wykonane w latach dziewięćdziesiątych XX wieku jako analogię czasu akcji spektaklu. Wprowadza również podwieszone do sztankietów sceny elementy trójwymiarowe w postaci animowanych oczu tworząc odrealnione tło dla akcji i gry aktorskiej, przywołującej realne postacie z minionej epoki. Podobnych wymiarów horyzont powstał do spektaklu *27 grudnia* w Teatrze Polskim w Poznaniu. Tym razem mamy do czynienia z realistycznym przedstawieniem dziecięcych głów i obiektu architektonicznego, opracowanych równie sprawnie warsztatowo co poprzednie, lecz o znacznie większej skali trudności wykonania. W przypadku omawianych dzieł trzeba z uznaniem przyjąć umiejętności malarskie Mikołaja Małka, który stworzył monumentalne obrazy o powierzchni 100 m kw. każdy. Widać w nich doskonałe opanowanie warsztatu, olbrzymi zakres pracy i nieprzeciętne umiejętności malarskie autora.

Kolor zastosowany w elementach scenicznych w większości pojawia się w postaci czystej plamy barwnej wypełniającej wycięte w sklejkę, płycie mdf czy kartonie figury o bardziej lub mniej organicznym konturze. Abstrakcyjne i przedstawieniowe formy podwiesza do sztankietów (*Węgla nie ma*, Teatr Śląski w Katowicach), buduje z nich przestrzenne obiekty sceniczne na zasadzie makietowych, kartonowych składanek (*27 grudnia*), tworzy monumentalne struktury w postaci portali (spektakle *Frankenstein* czy *27 grudnia*). Z przedstawionej dokumentacji fotograficznej i opisu wynika, że zaproponowane przez Małka koncepcje dekoru scenicznego i ich funkcje rozszerzają spektrum możliwości reżysera w aspekcie budowania dramaturgii spektakli i kreowania ruchu scenicznego aktorów. Tworzą również szerokie pole do operowania światłem w celu sprawnej zmiany planów i nastroju widowiska. Wykorzystanie materiałów takich jak sklejka czy papier do wycinania zaprojektowanych figur, wydaje się być w pełni zamierzonym zabiegiem formalnym, eksponującym zarówno ich płaszczyznę jak i krawędź. Kontur czasem podkreślony kolorem, a czasem złapany światłem, zaczyna działać jako przestrzenna kreska, tak bliska i charakterystyczna całej twórczości Mikołaja Małka.

Śledząc daty poszczególnych realizacji scenicznych widać wyraźnie ewolucję myślenia w podejściu do formy scenicznej, świadomości rangi i funkcji użytych środków w budowaniu jej rozszerzonej znaczeniowo rzeczywistości. Zastosowanie z premiedytacją czystej i dominującej formuły rysunkowej w realizacjach scenograficznych wydaje się być zabiegiem niezwykle interesującym i nowatorskim. Małek znajome sobie medium, wykorzystując w formacie sceny, zmienia w sposób radykalny zarówno jego pierwotny charakter, jak i charakter sytuacji scenicznej spektaklu. Widać to od realizacji w *Kordian i Cham. Powidok folwarczny* z 2021 roku po *Marzenia polskie*. *Les rêves polonais* w Starym Teatrze w Krakowie z 2022 i *Przemiana* z 2023 w Nowym Teatrze w Warszawie.

W pierwszym przypadku mamy do czynienia z przestrzennym rysunkiem geometrycznym w postaci zaprojektowanej na całą szerokość sceny ażurowej ramy. Ustawiona w środkowej jej części tworzy pozornie oddzielającą aktora od widza barierę, strukturę przypominającą pozbawioną wypełnienia i powłok armaturę konstrukcyjną tradycyjnego dekoru scenicznego. Zastosowana jednak forma i kody

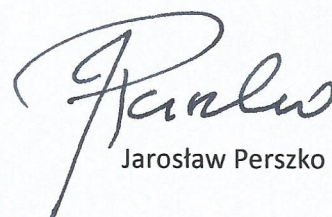
znaczeniowe detali o wyraźnym wizualnie charakterze kreują z niej syntetyczny obraz apokaliptycznej industrialnej rzeczywistości. W strukturze takiej jak ta wykorzystanie światła wzbogaca o możliwość multiplikacji jej formy, a przy zastosowanym minimum środków formalnych, skutecznie łączy wizualnie przestrzeń sceniczną w całość.

Mówiąc o pierwotnym charakterze rysunku mam na myśli przypisanie tej techniki artystycznej do określonego materiału i formatu. Utrwalony w powszechnej świadomości, jest on operowaniem monochromatyczną kreską na powierzchni papierowej kartki, której rozmiar w stosunku do wielkości człowieka tworzy się jako archetyp już w wieku przedszkolnym. W spektaklu *Marzenia polskie. Les rêves polonais* Mikołaj Małek przenosi swoje rysunki do zupełnie innego formatu, zmieniając całkowicie relacje pomiędzy wielkością przedstawiającej wizerunek kreski, nim samym a pojawiającym się w spektaklu żywym aktorem. W ten sposób naturalne poczucie wielkości i skali, do której oko ludzkie jest przyzwyczajone ulega zaburzeniu. Poprzez odwrócenie porządku zależności wielkościowych sytuacja przestrzeni scenicznej nabiera odmiennego charakteru do powszechnie doświadczanej rzeczywistości. Konsekwentnie do formy horyzontu pozostałe elementy wystroju sceny podlegają tej samej stylistyce, wprowadzając widza w odrealniony świat bajki, wspomnień i marzeń z okresu dziecięcego.

Przeglądając przedstawiony w autoreferacie materiał dokumentacyjny oraz komentarze kandydata należy stwierdzić, iż Mikołaj Małek ma pełną świadomość budowania dzieła jakim jest spektakl teatralny. Na podstawie przeanalizowanych powyżej przykładów można przyjąć, że doskonale zdaje sobie sprawę ze złożoności i wzajemnej zależności poszczególnych jego składowych oraz roli w zespole osoby scenografa. W swoich realizacjach daje świadectwo wysokich umiejętności wykonawczych i dowodzi sprawności w opanowaniu właściwego funkcjonowania jego obiektów scenicznych. Nie widzę potrzeby analizy pozostałych dzieł, ponieważ te, które zostały poddane ocenie dają wystarczający dowód zrealizowania oryginalnego osiągnięcia artystycznego. Bezdyskusyjnym potwierdzeniem jakości dorobku Mikołaja Małka są również wysokiej rangi zespoły teatralne i instytucje kultury, w których miała miejsce jego realizacja.

Konkluzja

Zapoznawszy się z przedłożoną dokumentacją stwierdzam, że dorobek artystyczny, pedagogiczny i popularyzatorski spełnia warunki określone w art. 219 ust. 1 Ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2021, poz. 478) z późn. zm.). Uważam, że dr Mikołaj Jan Małek posiada w swoim dorobku osiągnięcia artystyczne, stanowiące znaczący wkład w rozwój dyscypliny sztuki plastycznej i konserwacja dzieł sztuki oraz że wykazał się istotną aktywnością artystyczną realizowaną w wielu ważnych instytucjach kultury w Polsce i zagranicą. Wobec powyższego przedmiotowy wniosek oceniam pozytywnie i z pełnym przekonaniem popieram inicjatywę nadanie mu stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie sztuki w dyscyplinie sztuki plastycznej i konserwacja dzieł sztuki.

Jarosław Perszko